

Jacek Salij

Duchowny katolicki, dominikanin, profesor nauk teologicznych, tłumacz, pisarz i publicysta. Duszpasterz akademicki oraz środowisk

opozycyjnych w PRL. Kawaler Orderu Orła Białego.

Jacek Salij OP (właściwe imię Euzebiusz), urodził się 19 sierpnia 1942 r. w Budach k. Dubna na Wołyniu, jako drugie dziecko Józefa Salija i Agnieszki z domu Ostolskiej. Rodzina uciekła w 1943 r. przed atakiem Ukraińców. Następnie zostali skierowani przez Niemców na roboty przymusowe, a w 1945 r. osiedlili się na Dolnym Śląsku. Święcenia kapłańskie przyjął w 1966 r. (imię Jacek nadano mu w zakonie). W 1969 r. ukończył Akademię Teologii Katolickiej w Warszawie (obecnie UKSW), po czym został w niej nauczycielem akademickim (1970–2012). Pełnił m. in. funkcję kierownika Katedry Teologii Dogmatycznej (od 1992 r. prof.).

W latach 1971–1983 był duszpasterzem sekcji kultury w Klubie Inteligencji Katolickiej w Warszawie. W grudniu 1975 r. został jednym z sygnatariuszy Listu 59 do Sejmu PRL przeciwko planowanym zmianom w Konstytucji PRL. 20 sierpnia 1980 r. podpisał apel 64 uczonych, pisarzy i publicystów skierowany do władz komunistycznych PRL o podjęcie dialogu ze strajkującymi robotnikami. Po powstaniu Solidarności wielokrotnie prowadził prelekcje na spotkaniach środowisk niezależnych w kościołach w Polsce. Był również jednym z założycieli stowarzyszenia „Gaudium vitae".

Po wybuchu stanu wojennego wielokrotnie odwiedzał w ramach rekolekcji internowanych w Białołęce, Jaworzu czy Darłówku. W 1982 r. został również duszpasterzem środowisk nauczycielskich, związanych z Solidarnością Oświaty i Wychowania. W latach 1982–1989 działał w podziemnej Radzie Edukacji Narodowej. W 1988 r. został członkiem Komitetu Obywatelskiego przy Przewodniczącym NSZZ "Solidarność". W PRL nękany był przez Służbę Bezpieczeństwa.

W latach 1997–2010 konsultor Sekcji Nauk Teologicznych w Komisji Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski. Od 2003 r. członek Komitetu Nauk Teologicznych PAN. Autor wielu publikacji naukowych, tłumaczeń dzieł Tomasza z Akwinu oraz książek popularyzatorskich dla dorosłych i dla dzieci. Współtworzył pismo oo. Dominikanów „W Drodze". W okresie PRL pisał teksty w niezależnych pismach (m.in. „Zapis" i „Aneks", „Tu Teraz"). Odznaczony został w 2017 r. Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski, zaś w 2022 r. Orderem Orła Białego.

Przejdź do relacji

Poprzedni Strona
Następny Strona